

Novák Vica

Minka és a felhőfoltozók

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

„Magával ragadó történet, könnyen megszerethető szereplőkkel.

A gyerekeimmel együtt izgultuk végig
Minka kalandjait. Köszönöm, hogy olvashattam!
Gratulálok, szuper mese!” (L. Klári)

„Bűbajos kis mese, még felnőtt fejjel is élveztem.
Egyetlen baja volt: hamar véget ért.” (K. Patrícia)

„Bajos, kedves, üdítő történet, csupa szerethető szereplővel!
A kalandok izgalmasak, de nem félelmetesek, így a kisiskolások
mellett már óvodásoknak is olvasható ez a mese. Nálunk az
egész családnak nagy élmény volt, nagyon várjuk a folytatást!
Gyerekeknek írni mindig sokkal nehezebb, mint felnőtteknek,
de a Minka íróője tökéletesen visszatalált ahhoz a hanghoz,
amit a felnőttek többsége elveszít. Szuper élmény volt felolvasni
is, legyen még sok-sok folytatása!” (E. Rita és családja)

„Minka és Szélvész elrepít minket a nosztalgikus, békés
gyerekkorba, ahol különféle kalandok során a gyerekekkel együtt
nekünk is szembesülnünk kell a felnőtté válás nehézségeivel.
Bajos, szívmelengető történet, ami arra tanít minket, hogy egy
kis bátorsággal és találékonysággal mennyi mindent elérhetünk.”
(N. Eszter)

„Nagyon magával ragadó, aranyos mese. Minka imádni való,
akivel szívesen fedeztem fel ezt az új, fantasztikus világot.
Kíváncsian várom a további kalandjait.” (B. Jani)

Novák Vica

Minka és a felhőfoltozók

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

1. A kívánság

Hegyen innen, völgyön túl, volt egyszer egy kicsi falu, ami madárdallal és napsütéssel ébredt minden reggel. Ebben a faluban, annak is a legnagyobb házában lakott Minka. Egy kislány, akivel a ragyogó nyár egyik napján borzasztó dolog történt.

Minka szeptembertől iskolás lesz, és mivel nagylány, külön szobát kapott. Ott lakik majd egyes-egyedül a nagy ház emeletén.

A szoba szép volt: csupa rózsaszín és csupa fodor. A falakra hosszú polcokat szerelt az apukája az új könyveknek.

A sarokban íróasztal állt, amin ott hevert az új zsírkrétakészlet.

Az ágyon pedig elfért az összes állata, főhelyen a rongyos ormányú elefánttal, ami éppen annyi idős volt, mint a gazdája.

Minka mégis bánkódott. Elcsüggesztette, hogy milyen sok lépcsőfokot kell megmásznia ahhoz, hogy felérjen az emeletre.

Arra gondolt, a szülei talán meg se látogatják többé odafent. És mint a királykisasszony a mesében, magányos lesz, míg világ a világ.

Amikor elérkezett a lefekvés ideje, egyedül mászta meg a rémületes, magas lépcsőt. Az édesanyja csak egyetlen, röpke pillanatra lépett az ágyához jóéjtpusziért. Nem húzta meg tréfálkozva a copfját és nem ült le a takarója szélére, hogy szép álmokat hozó mesét mondjon. Minka egyszeriben tudta, hogy mostantól minden megváltozik.

Sokáig ébren forgolódott, végül kimászott az ágyból, és odament az ablakhoz, és a párkányra támaszkodva vizsgálta a csillagokat. Egyszer csak észrevette, hogy az egyik csillag megmozdul, és fénycsóvát festve maga után elindul a Földre. Hiszen ez egy hullócsillag, amitől kívánni lehet! – örült meg Minka. Gondolkodott, mit kívánjon. Valami olyasmi kellett, amiről eszébe jut az anyukájának, és ugyanannyi törődést kap majd tőle, mint mielőtt nagylány lett.

A csillag közben egyre lejjebb ereszkedett, így Minka nem várhatott tovább, kimondta az első dolgot, ami eszébe jutott.

– Kedves csillag, azt kívánom, hogy legyen nagy-nagy vihar, dörgéssel meg esővel!

Az anyukája korábban mindig odabújt mellé, ha vihar volt.
Biztos most is megtenné.

Minka csillaga egy pillanatra megtorpant az égen, és felragyogott, majd elsötétült, mintha rákacsintott volna. Aztán folytatta az útját, de a nyomában már nem aranyszínű fény lebegett, hanem dagadozó, fekete felhők kergették egymást.

Nagy égzengés támadt odakint, dörgés rázta a tetőt, még az ablakok is beleremegtek. Minka hanyatt-homlok szaladt vissza az ágyba, és a fejére húzta a takarót. Máris megbánta a kívánságot, és alig várta, hogy valaki érte menjen.

Hamarosan zajt hallott, így összeszedte a bátorságát, és kikukucskált. Az ablaka elé egy fiúcska röppent, aki varázslatos módon eltüntette az üveget. Kopott térdnadrágot viselt, hozzá barna kabátot, ami lobogott mögötte a szélben, mintha a szárnya lenne. Borzas hajába néhány falevél akadt – sárgászöldek voltak, mint a szeme.

– Ki vagy te? – kérdezte Minka, miközben a pillantása ide-oda járt a padló és a kisfiú talpa között. A fiú ugyanis a levegőben ácsorgott.

– A nevem Szélvész, a hírmondó és futár. – A fiú bemutatott egy tréfás, billegős meghajlást, majd Minka

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

keze után nyúlt. – A kislányért jöttem, akinek a kívánsága felébresztette a vihart.

Minka tiltakozva rázta a fejét, azonban Szélvész felemelte a mutatóujját.

– A csillag elárulta, hogy te voltál. Éppen egy új szelet kergettem, amikor jött a vihar, és elijesztette a Napot!

– A Napot? Hiszen az már aludt!

– Dehogyan aludt! Amikor itt lenyugszik, minálunk felkel.

A kislány hitetlenkedve bámult Szélvészre, aztán kimászott az ágyból. A hátára terítette a csupa-folt takarót, ami abban a pillanatban esőkabáttá változott. Épp Minka térdéig ért. Minka csodálkozva

